

Rick Be Quick

Rick Be Quick

De beste voetballer ter wereld,
die niet voor Oranje wilde spelen.

J.B. te Boekhorst

Ook verschenen bij CD publishers

- 2014 De Jacht op de Kerstschat – J.B. te Boekhorst
- 2014 The Christmas Treasure Hunt – J.B. te Boekhorst
- 2016 Jackpot - J.B. te Boekhorst
- 2016 Wraak – Claudia Abando
- 2017 Bedrog – Liesbeth te Boekhorst
- 2017 Corridor – J.B. te Boekhorst

© 2014 J.B. te Boekhorst

Alle rechten voorbehouden

CD publishers

Omslagontwerp: Click Design, Zutphen

Binnenwerk: Click Design, Zutphen

Omslagillustraties: Nienke Thurlings, Utrecht

Redactie: E.C. te Boekhorst, Zutphen

isbn 978 90 821 7800 5

isbn 978 90 821 7801 2

nur 280

www.rickbequick.nl

www.clickdesign.nl

www.nienkeillustrert.nl

voor
Evert Jan te Boekhorst †
voetballiefhebber pur sang
en
Rik Vlutters
zonder wie dit verhaal
nooit was geschreven

1

‘We zijn gek als we het níet doen,’ zei Jamiro. Vanuit zijn rolstoel keek hij recht in de ogen van Madame Zelda, waarzegster van de 21ste eeuw. De affiche van de vrouw met de rode geruite hoofddoek hing meer dan levensgroot naast de kassa waar een wat oudere man de entreekaartjes verkocht. De onderkant van haar gezicht was voor een groot deel verborgen achter een grote glazen bol, die – zo leek het – licht gaf. Een wazige gloed scheen over haar geschilderde gezicht. De leeftijd van Madame Zelda was daardoor moeilijk in te schatten.

De drie vrienden gniffelden zenuwachtig.

‘Madame Zelda, dat is nooit haar echte naam. Ik weet zeker dat je op internet tientallen Madame Zelda’s kunt vinden,’ zei Roderick, de blonde van het stel. Hij zat op een armleuning van Jamiro’s rolstoel.

‘Als ik dat stukje gezicht zo zie, ben ik bang dat het weggegooid geld is als we naar binnen gaan.’ George stond achter Jamiro. Slank, pikzwart haar. Woonde sinds ruim een jaar in Nederland en leek volgens sommigen op een meisje. Waarmee hij veel gepest werd. Om die reden hadden Jamiro en Roderick zich het lot van de jongen van overzee aangetrokken. Zijzelf werden ook al jaar in jaar uit gepest. Roderick omdat hij op een bepaald moment in zijn leven de r niet kon zeggen en er een w voor in de plaats propte. Op het voetbalveld lachten ze hem uit omdat hij bij een beetje kou met van die lange zwarte wollen handschoenen aan liep. Maar ook vanwege zijn voornaam. Wie heette er tegenwoordig nog Roderick? Een hockeynaam terwijl hij een meer dan uitstekend voetballer was, ondanks zijn nog jonge leeftijd. Hij speelde al beter dan menig zes- tienjarige van wie de meesten met moeite een bal konden passen naar een medespeler.

Roderick was zo’n buitengewoon goede voetballer, dat hij vanaf zijn veertiende nooit meer een schot op doel zou missen, alleen als hij dat zelf wilde. Al zijn hele leven trainde hij dag en nacht hierop en het ging steeds beter. Volgens zijn vader schoot hij, nu op zijn twaalfde, al 90 procent direct op doel met af en toe een afzwaai of een bal die het houtwerk liet kraken. Diederick controleerde dit elke week en hield het bij in een schriftje.

De papieren Madame Zelda keek hem aan vanachter haar glazen bol met een blik die niet veel goeds verraadde.

‘Ik vind het allemaal zeer teleurstellend,’ begon Roderick, die koudwatervrees kreeg. Alle drie wilden ze heel graag naar binnen, maar waren ze bang voor de waarheid. Alle drie hadden ze een geheim. Klein of groot, als een molensteen om hun nek hangend. Onzichtbaar meetorsend tijdens lange schooldagen. Soms letterlijk pijnlijk. Als een onrustige leeuw in zijn kooi, die achter in hun hoofd een mogelijkheid zocht om te ontsnappen. Vaak lag het op hun lippen, maar konden ze het nog net met een vies gezicht inslikken.

Minutenlang keken ze zwijgend, met dichtgeknepen ogen tegen de felle zon, naar de mysterieuze Madame.

‘Wie gaat er als eerste?’ probeerde Jamiro vanuit zijn rolstoel. Hij had de minste geheimpijn. Zijn pijn zat hem vooral in zijn rug en zijn half-verdoofde benen. Al sinds hij zich kon herinneren zat hij in een rolstoel. Als kleine kleuter, krom lopend van de steken in zijn rug, kreeg hij van zijn ouders al snel een rolstoel in plaats van krukken. Zijn moeder had geen tijd en geen zin om met hem een dokter te bezoeken. Ze vond hem een grote aansteller. Een kind dat alleen maar zeurde om aandacht. ‘Terwijl hij wist dat zijn moeder zo druk was.’ Het leiden van vier beautysalons lukte niet in een tijdsbestek van acht uur per dag. Zestien uur kwam eerst. Moeder had meer oog voor de schoonheid van de mens. Daar legde ze haar ziel en zaligheid in. Ze had minder tijd voor de slecht gelukte mens. Ook al was het haar eigen zoon. Jamiro was een schaamtevoorbeeld waar zij zo min mogelijk mee gezien wenste te worden. Een slungelachtige, moeilijk lopende jongen met rood haar die de laatste jaren steeds vaker in een rolstoel verbleef. Ze kon haar tijd beter gebruiken. Binnen tien jaar wilde ze in de beautybranche de grootste werkgever van Nederland zijn. Van zijn vader hoefde hij het ook niet te hebben, die had twee drukke banen: Hij was directeur van een grote organisatie en alweer een paar jaar interim van een andere. Wat hij daar precies deed wist Jamiro niet. Als hij zijn ouders eens per week zag mocht hij van geluk spreken. In zijn handen knijpen van geluk. Dat was zo’n beetje het enige dat hij nog kon zonder pijn te voelen.

‘Het zal wel te duur zijn,’ zei Roderick hoopvol, zodat hij niet naar binnen zou hoeven.

‘Ik heb tien euro bij me. Meer mag het niet kosten.’ George liep onverwacht naar de oude man achter de kassa. Bleef even kort staan en kwam weer terug.

‘Vier euro.’

‘Ik had op vijf gerekend.’ Jamiro draaide zijn rolstoel om en ging met de rug naar de grote rode tent staan. ‘Wie durft?’

‘Oké, ik ga wel als eerste,’ zuchtte Roderick. ‘Pas als ik naar buiten kom ga jij naar de kassa.’ Hij keek naar Jamiro. ‘Ik wil niet dat je tegelijkertijd met me binnen bent.’

‘Wat is dat voor flauwekul?’

‘Als Zelda weet dat er alweer een nieuwe klant is, zal ze misschien het gesprek met mij afkappen. Ze wil natuurlijk zoveel mogelijk nieuwsgierigen in een uur. Daarom!’ In werkelijkheid wilde hij niet dat Jamiro of George zouden horen wat Madame Zelda tegen hem te zeggen had. Stel je voor dat ze het wist en dat ze het hardop zou zeggen! Iets wat hij zelf al meer dan een jaar niet durfde. Ze mocht er niet over beginnen. Als ze dat zou doen zou hij hard weglopen.

‘Goed, ik ga. Of wil een van jullie eerst?’

‘Ga nou maar, dan ben je er vanaf,’ riep Jamiro.

Liever was George als eerste gegaan. Toch twijfelde hij ook of hij wel zou durven.

‘Oké, ik ga.’ Met kleine passen en een paar keer omkijkend liep Roderick naar de kassa. Een afstand van een paar meter die hij zo langzaam mogelijk probeerde te overbruggen. Met elke stap begon de steen om zijn nek zwaarder te wegen en werd de leeuw in zijn achterhoofd onrustiger. Hoe had zijn vader dat gedaan, zo’n veertig jaar geleden? Was hij wél onbekommerd bij de waarzegster naar binnen gegaan? Dat was een van de redenen waarom hij hier was. Een vermoeide oude man leek hij nu, met lood in zijn schoenen. Nee, geen lood. Onzichtbare krachten trokken aan zijn voetzolen. Hoe dichterbij de tent kwam, hoe moeilijker het was om een pas te verzetten. Hij keek nog maar eens achterom. Zijn vrienden glimlachten allebei, maar gelukkig waren ze niet. Ze zagen eruit alsof ze elk moment zouden worden opgehaald door de beul en de mooie keuze hadden uit gevierendeeld worden, de guillotine of de strop. Zijn gedachten gingen weer terug naar zijn vader. Maar nu naar die warme zondagmiddag in augustus vorig jaar, toen hij een ijsje mocht halen en een euro uit zijn vaders portemonnee pakte. Toen zag hij een foto van een voor hem onbekend meisje. ‘Oh, dat? Dat is het meisje waar ik ooit mee zal trouwen,’ had zijn vader vrolijk gezegd. ‘Als ik tenminste de waarzegster moet geloven die me dat veertig jaar geleden op de mouw heeft gespeld.’ Roderick was geïntrigeerd. Nieuwsgierig. Volkomen onverwacht liet zijn vader hem een foto zien van een jonge vrouw die zijn moeder had moeten zijn. Een hele andere moeder die – sinds zijn ge-

boorte – misschien níet bijna elke dag in bed lag. Onder de medicijnen zat en in een wereld van depressie leefde, de demonen van zich afvechtend. ‘Dus mijn moeder,’ had hij zich ongelovig, hardop afgevraagd. ‘Je moet het allemaal niet zo serieus nemen,’ lachte zijn vader zijn verbaasde gezicht weg. ‘Ga maar een ijsje halen.’ Maar het liet hem niet los. Niet zozeer de foto, maar de waarzegster. Ook al had ze het in dit geval niet bij het rechte eind gehad. Het feit dat zijn vader erheen was gegaan moest hem toch wel een klein beetje het idee hebben gegeven dat het weleens waar zou kunnen zijn wat zo’n Madame vertelde. ‘Weet je wat ze nog meer heeft gezegd?’

‘Nou, eerlijk gezegd niet. Ze zal me wel een lang leven, goede gezondheid en veel geluk hebben voorspeld. Trouwens, toen je moeder zwanger was van jou zijn we samen een keer naar Deventer gegaan. Helemaal vanuit Wijk bij Duurstede, omdat ik veertig jaar geleden ook daar op de kermis terecht was gekomen. Maar ook van die keer in Deventer kan ik me niets meer herinneren. Jammer dat je moeder toen niet wilde en nu zo ziek is. Had ik haar voor de lol een keer laten gaan. En had ze ook een foto gekregen.’

‘Zouden ze nooit iets negatiefs zeggen?’

‘Niet dat ik weet. Je zou iemand zo maar voor de rest van zijn leven kunnen opzadelen met een angstig en ongelukkig gevoel.’

2

Schuchter ging Roderick voor de man achter de kassa staan. ‘Eenmaal, als-tublieft.’ Hij legde een briefje van vijf euro voor de man neer. De man gaf hem een kaartje met daarop hetzelfde portret als op de grote poster die aan de tent was opgehangen. Op het kaartje stond: Dit kaartje geeft toegang tot een eenmalig bezoek aan Madame Zelda, Waarzegster van de 21ste eeuw, op 7 juni 2012. Hij las de tekst nog eens. Het drong nu tot hem door dat hij met dit kaartje in zijn hand de hele dag de tijd had om Madame Zelda te bezoeken. Hij twijfelde, draaide zich om naar zijn vrienden. Net toen hij een vragende blik wilde opzetten, hoorde hij de man achter de kassa. ‘Je kunt hier links van mij naar binnen, plaatsnemen in een van de fauteuils en wachten op het groene licht.’

Roderick schrok op uit zijn gedachten, draaide zich om, en liep automatisch naar de ingang van de tent. Hij deed het doek opzij en kwam in een piepklein donker halletje van ongeveer een vierkante meter, met links en rechts houten wanden en voor hem een donkerpaars gordijn. Hij begreep dat hij dáár doorheen moest. Hij probeerde het tentdoek te verschuiven. Het ging iets opzij. Een spleet donkergrijs licht kwam op hem af. Met al zijn kracht duwde hij het zware doek van zich af naar rechts. Voor zijn gevoel in bijna volle duisternis bleef hij staan na slechts een stap naar binnen te hebben gezet. Hij keek om zich heen en had moeite de fauteuils te onderscheiden. Langzamerhand begonnen zijn ogen te wennen aan het gebrek aan licht, hoewel er toch drie grote staande schemerlampen stonden, die met een wazige gloed een poging deden de ruimte te verlichten. In elke hoek een, zag hij nu. Nog geen meter van hem af stond de eerste. Hij liep erom heen en stootte zijn been. Hij kon nog net een luidkeels ‘au’ onderdrukken. Een kleine vierkante tafel met een dun tafelblad bleek de boosdoener. Hij wreef over zijn linker scheenbeen. Op de tast zocht hij naar het zitgedeelte van de stoel. Hij zag nu duidelijk in beide hoeken de contouren van precies dezelfde fauteuils, schemerlampen en tafels staan. Het was moeilijk te zien welke kleur ze hadden, maar het leek donkerpaars, net als het gordijn waardoor hij naar binnen was gekomen. Zowel de stoelen als de lampen hadden kwastjes. In de voor hem verre linkerhoek stond een glazen wand waar je niet doorheen kon

kijken. Bovenaan zag hij een vage rode gloed. Dat was natuurlijk de lamp die op groen moest springen om naar binnen te mogen. Nauwelijks hoorbaar gefluister deed hem vermoeden dat de Madame met een klant bezig was. Hij keek om zich heen, rilde, en vroeg zich af hoe het kwam dat de bloemen op de tafeltjes het zo goed deden. Hij nam een blaadje tussen zijn vingers en voelde een soort zijde. Net echt en in het donker niet van echt te onderscheiden. De glazen bol, waaruit de waarzegster haar voorspellingen toverde, leek op te lichten in een blauwe waas. Plotseling veranderde het rode licht in groen. Dat was zijn teken. Hoe lang had hij hier gezeten? Een minuut? Een kwartier? Voorzichtig liep hij naar de glazen wand. Net op het moment dat hij zich afvroeg waar de deur zou zitten, schoof een stuk melkglas opzij en kon hij doorlopen. Daar zat ze. De glazen bol leek langzaam te doven. Ja, de bol was nu helemaal donker. Madame Zelda stond op en reikte hem haar rechterhand. Hij wilde haar een hand geven, maar net op het moment dat hun handen elkaar raakten ...

‘AU.’ Roderick trok zijn hand snel terug. Alsof hij schrikdraad vastpakte, zo’n pijnlijk gevoel ging er door hem heen.

‘Zeg dat wel,’ zei de waarzegster. ‘Ik vermoedde al zoiets toen ik je aan zag komen lopen, maar wilde het toch even uitproberen.’

‘Wat bedoelt u?’

‘Je hebt een lichtgevend aura om je heen. Dat betekent dat je heel bijzonder bent. Maar ik moest het zeker weten. Vandaar die hand. Normaal geef ik mijn gasten nooit een hand. Ik raak ze niet aan. Dat beïnvloedt het verhaal.’

‘Is mijn verhaal nu niet in de war gebracht?’

‘Nee, jij bent een open boek.’

Roderick kreeg het koud bij deze woorden. Hij huiverde en voelde dat hij een kleur kreeg. Ze zou toch niet zijn geheim op tafel gooien?

‘Normaal gesproken laat ik mijn gasten kiezen tussen de glazen bol, tarotkaarten, handlezen of numerologie. Alles wat ze maar willen. Maar meestal blijft het bij een keuze door de beperkte tijd. Bij jou zal ik eens kijken hoever we komen. Ik zal proberen je via meerdere wegen te benaderen. Weet je wat voor dag het is?’

‘Ja, donderdag.’

‘Nee, dat bedoel ik niet. De datum.’

‘Ehm, juni?’

‘7 juni 2012’

Oh ja, hij herinnerde het zich weer van het entreekaartje.

‘Weet je wat dat betekent?’

‘Dat het voorjaar is?’

Nu kon de waarzegster een glimlach niet onderdrukken. ‘In de numerologie noemen we dat een 9. Alle cijfers bij elkaar opgeteld zijn samen een negen: De dag is een 7, juni is de zesde maand en 2012 is nu eenmaal 2012. Als je alle cijfers afzonderlijk optelt, dus $7 + 6 + 2 + 0 + 1 + 2 = 18$. En $1 + 8 = 9$. Wanneer ben je geboren?’

‘14 februari 2000’

‘Ik dacht het al!’

‘Dat ik ben geboren op 14 februari 2000?’

‘Nee, dat je van nature een 9 bent. Als je je geboortegedallen optelt is de som ook een 9.’ Dag 14, maand 2, jaar 2000.

‘Wat wil dat zeggen?’ was Roderick nu toch wel nieuwsgierig geworden.

‘Dat wil heel veel zeggen. Ik weet eigenlijk niet waar ik beginnen moet.’

‘Begint u maar bij het begin,’ probeerde Roderick het luchtig te houden.

‘Goed, daar gaat ’ie. Als 9 was je een beweeglijk en sportief kind.’ Madame Zelda realiseerde zich dat de jongen tegenover haar nog steeds een kind was. ‘Nog steeds eigenlijk,’ verbeterde ze zichzelf. ‘Want je bent nog steeds een kind. Je moeder is het belangrijkste in je leven. Je kijkt door de ogen van je moeder. Je bent erg stil. Misschien heb je wel last van een verslaving. Je bent een creatieve jongen die graag met mensen omgaat, maar zo nu en dan heb je toch de behoefte aan rust en wil je je even van alles terug trekken. Misschien wel ingewikkeld, maar de les in jouw leven is dat je moet leren je talenten te gebruiken. Je grootste angst is dat je niet kan doen wat je zou willen. Je bent wel emotioneel en fantasievol. Tot slot: Je bent trots en eigenwijs en bent daardoor soms erg onhandelbaar en moeilijk opvoedbaar. Je wilt alles zelf doen en denkt het beter te weten dan anderen. Oh ja, en je houdt niet van verplichtingen, je kunt er slecht mee omgaan.’

‘Dat is aardig wat. Kan ik dat op een papiertje meekrijgen?’

‘Helaas niet. Ik doe het uit mijn hoofd. Maar herken je je erin?’

‘Het is gewoon angstig. Volgens mij klopt het allemaal. Ik ben te vroeg geboren, omdat ik te beweeglijk was in de buik. Mijn moeder was bang dat ik door haar buik zou trappen en smeekte de dokter om een keizersnee. In de box kon ik al heel snel rechtop staan en ik heb vanaf die tijd altijd een bal bij me waar ik continu tegenaan trap. Ik wil profvoetballer worden, ziet u, en mijn verslaving zou weleens de bal kunnen zijn. En met mijn talent zou ik heel ver kunnen komen in de voetbalwereld, zegt mijn vader altijd. Maar het klopt wel dat ik het liefst alles zelf uitzoek.’

‘Het enige wat ik hier over wil zeggen is, dat je in de gaten moet houden wat voor dag het is. De belangrijkste gebeurtenissen in je leven vinden plaats als de dag op een negen valt. Dus niet op de negende, maar op een datum die bij elkaar opgeteld een 9 als uitkomst heeft. Zoals ik je net voorrekende En om het ingewikkeld te maken, mag je alleen maar terugkijken, niet vooruit. Dus niet plannen, zodat je een beslissing neemt op een negen-dag. Je mag niks vooruit plannen want dan lukt het niet. Onthou dat goed. En je geboortedatum geeft aan dat je een Waterman-Draak bent.’

‘Dat begrijp ik niet.’

‘In de westerse astrologie ben je een Waterman, in de Chinese een Draak.’

‘Wat betekent dat?’

‘Mensen zoals jij die geboren zijn onder het sterrenteken Waterman hechten zich enorm aan persoonlijke vrijheid en onafhankelijkheid en zijn bereid daarvoor grote opofferingen te brengen. Eigenlijk wat ik daarnet ook al zei over jou als negen. De Waterman zal altijd iets origineels hebben, dat kan variëren van nieuwe en originele manieren om zijn artistieke aanleg te benutten, tot een passie voor originaliteit ten koste van alles. Ook kan het voor hem, met de duizenden ideeën die door zijn hoofd suizen, vaak moeilijk zijn om voor een ervan te kiezen. Verder zie ik dat je als Waterman alleen gelukkig wordt van beroepen zoals geleerde, schrijver, astroloog of uitvinder.’

‘Uitvinder van het nieuwe voetbal,’ mompelde Roderick zacht voor zich uit. Dan hardop: ‘Het meeste wat u zegt begrijp ik niet, maar vrijheid, originaliteit en uitvinder heb ik onthouden. Dat klinkt goed,’ glimlachte hij.

Het leek of Madame Zelda hem niet hoorde en in een soort trance praatte ze verder: ‘Saaie eentonigheid ligt jou in het geheel niet. Steekwoorden die bij het teken horen zijn: origineel, eigenzinnig, ongehoorzaam en succesvol.’

‘Dat is een mond vol. Kunt u het ook in kinder-Nederlands uitleggen? Veel uitdrukkingen ken ik niet of begrijp ik niet. Maar succesvol is blijven hangen. En dat slaat allemaal op mij?’

‘Dat moet je zelf bepalen. Uiteindelijk weet jij wie je bent. Maar daar ben je nu te jong voor. Kom volgend jaar maar terug, zullen we zien of het nog steeds zo is.’

‘Ik weet het nu al niet meer. Volgend jaar ben ik alles vergeten.’

‘Als je thuis bent, moet je meteen alles wat je je herinnert opschrijven en wegleggen. Er komt een dag dat je het weer tegenkomt en dan zul je zien dat het klopt.’

‘Maar u zei ook dat ik een Waterman-Draak ben. Soms zegt mijn vader dat ik

een 'draak van een jongen' ben. Heeft het daar mee te maken?'

'Nee,' glimlachte Madame Zelda. 'De westerse astrologie heeft een jaar in twaalf dierenriemtekens verdeeld. De Chinese doet dat in twaalf jaar. Elk jaar heeft zijn eigen dier. Het jaar 2000 heeft een draak als teken. Jij leeft nu ook in het Jaar van de Draak, want we zijn weer twaalf jaar verder.'

Roderick werd afgeleid toen hij achter zich gestommel hoorde. Hij baalde. Hij wist bijna zeker dat dat Jamiro was. Ongeduldig als altijd. Nu zou zijn gesprek wel snel afgelopen zijn. Hij had nog heel veel willen vragen. Madame Zelda had hem nieuwsgierig gemaakt.

'En wat zegt de Waterman-Draak?'

'Een Waterman-Draak kan een ongelooflijke betweter zijn. Iemand dus die denkt alles beter te weten. Maar wel iemand die zoveel charme en charisma heeft, dat het van hem geaccepteerd wordt. Alles wat hij onderneemt gebeurt met flair en stijl. Ook is hij onverzettelijk. Als hij zegt dat iets gebeurt, dan gebeurt het ook. Daar wil ik het even bij laten.'

'Maar ik had nog een vraag.'

'Je wilde het toch niet over je geheim hebben? Of wil je uit mijn mond horen dat je al op je achttiende gekozen wordt tot de beste voetballer van de wereld?'

Even is Roderick van de wijs gebracht door de onverwachte wending van het gesprek. Onder geen voorwaarde wil hij het over zijn geheim hebben. Het zou een opluchting kunnen zijn, maar hij wil er voorlopig niet van weten. 'Nee, ik wil graag weten of het ooit goed komt met mijn moeder?'

Madame Zelda keek nu serieus. Het leek wel of ze verdrietig werd. Hij kon het niet zo goed zien achter de glazen bol, die nu plotseling feller oplichtte.

'Het is moeilijk te ontdekken.' Ze tuurde in haar bol. Langer dan goed was, vond Roderick. Hij wilde maar een antwoord horen.

'Over dit onderwerp wil ik me diplomatiek uitlaten.'

Roderick keek haar niet begrijpend aan.

'Ik zeg niet dat het nooit goed komt met je moeder, maar het kan heel lang duren. Het belangrijkste is dat ze zelf wil dat ze beter wordt.'

De waarzegster stond op. 'Ik geef je geen hand.' Ze glimlachte.

'Lijkt me ook beter van niet.' Maar toch, als in een reactie, stak hij zijn hand uit om hem meteen weer terug te trekken.

'Misschien tot volgend jaar.'

'Ja, wie weet.'

'Oh, ja. Nog een ding. De liefde van je leven is dichterbij dan je denkt.'

Roderick draaide zich om, maar kon het gezicht van de waarzegster nauwe-

lijks zien. De liefde van zijn leven? Meisje, jongen? De bal? Opeens herinnerde hij zich dat hij zijn bal had thuisgelaten. Een uitzondering. Bijna altijd duwde hij de rolstoel van Jamiro met de bal aan zijn voet. Vanaf het moment dat hij kon schieten, deed hij dat automatisch met links en rechts. Zijn vader had hem zelfs aangemoedigd om met links en rechts te leren schrijven. Wat hij nu ook deed. Verrekte handig met strafwerk. Dat gaat twee keer zo snel. Nog steeds in gedachten liep hij tegen het tentdoek aan. Schrok en was plotseling weer helemaal terug bij zijn bezoek aan de Madame. Met een hand vooruitgestoken voelde hij naar de uitgang, nog steeds een beetje beduusd van wat hij allemaal had gehoord. Zijn moeder zou dus beter kunnen worden, maar ze moest er wel zelf iets aan doen. Toch een sprankje hoop. Hij voelde aan het tentdoek of er ergens beweging in kwam. Alsof een onzichtbare hand hem had opgemerkt werd er plotseling aan een gordijn getrokken. Het doek schoof opzij en zo kwam hij weer in een kleine ruimte waar hij een groen lichtgevend 'UIT-bordje' zag hangen. Zijn ogen deden pijn van het scherpe zonlicht toen hij de houten deur naar buiten opendeed. De zon scheen recht in zijn gezicht. Met de hand boven zijn ogen liep hij naar de voorkant van de tent. Daar zag hij George staan.

3

‘Ik heb nog zo gezegd dat Jamiro moest wachten!’
‘Hij maakte zich ongerust.’
‘En wat had hij dan kunnen uitrichten in zijn rolstoel?’
‘Hij heeft toch altijd een mes bij zich, zegt ‘ie,’ zei George. ‘Maar hoe was het?’
‘Ik had nog heel veel te vragen. Waar ik een antwoord op wilde, heeft ze maar in een zinnetje gezegd terwijl ze over mijn waterteken maar bleef praten.’
‘Je waterteken?’ vroeg George.
‘Ja, hoe heet dat, astroteken Waterman. Ik ben Waterman en Draak in een persoon. Kun je het je voorstellen? Ik niet.’
‘Maar wat heeft ze daar over gezegd, dan?’
‘Dat ik graag mijn doel wil bereiken en dat ik de beste voetballer van de wereld word.’
‘Maar dat wist je toch al?’
‘Nee, dat wil ik. Dat wist ik niet.’
‘Maar jij roept altijd dat je de beste van de wereld wordt.’
‘Ja, natuurlijk. Als ik het niet roep, dan roept niemand het.’
Ze stonden nu allebei te lachen, maar werden plotseling serieus toen ze aan Jamiro dachten.
‘Hij zal wel willen weten of hij ooit zal kunnen lopen,’ zei George. ‘Hopelijk geeft ze hem geen valse hoop. Hij is er altijd zo mee bezig.’
‘Madame Zelda wist veel over mij te vertellen zonder dat ik het zelf in de gaten had.’
‘Wat dan?’
‘Bijvoorbeeld dat ik op een 9 ben geboren, dat het vandaag ook een 9 is en dat veel belangrijke gebeurtenissen op een 9 zullen vallen.’
George keek Roderick aan met niet-begrijpende ogen.
‘Als je alle cijfers van vandaag optelt, krijg je een 9. Als je de cijfers van mijn geboortedag optelt, krijg je ook een 9. $14 + 2 + 2000 = 9$. De nullen laat je weg, dan kom je uit op 18 en dat opgeteld is weer 9.’
‘Nou en?’

‘Ze heeft me uitgelegd wat dat inhoudt, maar het meeste ben ik alweer vergeten. Het sloeg wel op mij en was voornamelijk positief.’

Ook Jamiro had moeite om te wennen aan de duisternis in de tent. Ondanks de drie schemerlampen die meer uit dan aan stonden, vond hij. Hij zette zijn rolstoel naast de meest linkse fauteuil. Nu zat hij recht tegenover de glazen wand. Zijn oren deden bijna zeer van het luisteren, maar hij kon niet horen waar het gesprek tussen Roderick en Madame Zelda over ging.

Plotseling schoot het lampje op groen. Hij schrok. Hij had Roderick niet weg horen gaan. Met moeite kreeg hij beweging in zijn rolstoel. Vlak voor de matglazen wand bleef hij staan. Hij zocht naar een deurklink. Net toen hij voorover wilde buigen om op de tast te voelen waar die zat schoof een deel van de glaswand naar rechts. Nu moest hij iets omhoog. De waarzegster bleef zitten. Het duurde even voordat hij zijn rolstoel over het bobbeltje had gerold. De ruimte was niet zo heel groot en hij vroeg zich af hoe hij het dichtst bij de tafel kon komen zonder de stoel die voor hem klaar stond te verschuiven.

‘Het spijt me dat ik je niet kan helpen, maar in deze ruimte kan ik niet aan de andere kant van de tafel komen. En het liefst raak ik de gasten niet aan voordat ik het verhaal verteld heb.’

Het verhaal, dacht Jamiro. Gaat ze me een verhaal vertellen? Maar ik heb vragen. Ik heb geen tijd voor een verhaal.

‘Wil je je hand op de tafel leggen? Dan kan ik zien hoe het ervoor staat in je leven.’

Hoe het ervoor staat dat weet ik wel, wilde Jamiro kwaad reageren. Ik wil weer lopen. Zo snel mogelijk.

Alsof ze zijn gedachten raadde zei Madame Zelda: ‘Ik begrijp dat je zo snel mogelijk wilt leren lopen.’

Jamiro keek haar aan met een verbaasde blik die niet veel goeds voorspelde. Hij wilde bijna zeggen dat hij ook wel begreep dat hij zo snel mogelijk uit die rolstoel wilde. Daar hoefde je geen waarzegger voor te zijn. Net op het moment dat hij zijn mond open wilde doen om haar even flink de waarheid te zeggen, ging Madame Zelda verder.

‘Het ziet er goed voor je uit. Wat je nu moet doen is dit jaar naar een arts gaan voor een onderzoek. Eerlijk gezegd is er geen tijd te verliezen. Na dit jaar zullen de problemen zich vergroten als je je niet laat onderzoeken.’

Nu was Jamiro verbaasd over zoveel eerlijkheid. Of het de waarheid was zou later moeten blijken. Hij had verwacht dat ze in allerlei vaagheden zou spreken, zodat ze een slag om de arm kon houden, mocht hij haar er ooit op aanspreken.

Wat niet zo snel zou gebeuren, dacht hij. Want een keer in zijn leven naar een waarzegster gaan vond hij wel genoeg. ‘Weet u wat ik heb?’

‘Ik denk het wel, maar ik ga niet in de stoel van je huisarts zitten. Je zult het hem zelf moeten vragen. Maar de toekomst ziet er goed uit. Op allerlei gebied.’

‘Ik wed dat u dat tegen iedereen zegt!’

‘Niet tegen iedereen. Als je morgen zou overlijden zou ik het niet zeggen. Ook niet als je over tien jaar dood zou gaan. Dan zou je tien jaar naar die dag toelven. Heel ongelukkig zijn en daarna misschien toch gewoon doorleven. Want ook ik kan het weleens mis hebben. Maar in jouw geval zie ik het heel duidelijk.’

Nu pas zag Jamiro dat de glazen bol een vaag licht tevoorschijn toverde. Het was lichter dan daarnet maar het scheen niet. In de duisternis van deze ruimte leek het het minst donkere gedeelte. Een vreemde gewaarwording: iets wat licht gaf maar niet licht was. Jamiro staarde naar het schijnsel. Hoe meer hij ernaar keek, hoe lichter het scheen te worden. Hij tuurde in de diepte van de bol om te zien of hij zichzelf zag. Lachend, lopend. Het geconcentreerd kijken begon hem zeer te doen aan zijn ogen en hoofd. Een wolkje, een wazig wolkje, was alles wat hij zag. Hij keek op. Madame Zelda keek uitdrukingsloos naar hem. Geen glimlach, geen boosheid.

‘Je mag daar naar toe.’ Ze wees met haar rechterarm naar de zijkant. Een beetje teleurgesteld rolde hij bij haar weg. Bijna vragend waarom het gesprek nu beëindigd was terwijl er zich nog geen volgende klant had aangediend. Maar toen hij het doek achter zich sloot, hoorde hij het geluidje voor de volgende klant. Zonder dat hij het had gemerkt was er iemand in de tent komen zitten. Hij had te veel met zijn hoofd in de bol gezeten om de persoon te horen. Hij was even verbaasd en vroeg zich af of de lengte van het gesprek afhing van de snelheid van de volgende klant, zoals Roderick vermoedde.

Net als bij Roderick scheen de zon met pijnlijke stralen in zijn gezicht. Alsof er kleine pijlen werden afgeschoten en in zijn ogen prikten. Toen voelde hij iemand tegen zijn rolstoel duwen en hoorde hij de stem van Roderick. ‘Hoe was het?’

‘Ik moet naar de dokter.’

‘Dat zeg ik al langer,’ bemoeide George zich ermee. ‘Je bent niet goed wijs.’

Ze moesten lachen, maar al snel werd Jamiro weer serieus. ‘Nee, ik moet naar mijn huisarts. Madame Zelda zegt dat ik een onderzoek aan mijn rug moet laten doen. Daarna zou het weleens beter met me kunnen gaan. Het wordt alleen een hele toer om mijn vader of moeder mee te krijgen. Zo overdag en door de week. Ik zie ze bijna nooit meer.’

‘Dan ga ik wel met je mee,’ zeiden George en Roderick tegelijk. Ze keken elkaar aan en begonnen weer te lachen.

‘Goed,’ zei Jamiro. ‘Als het me niet lukt om mijn ouders mee te krijgen, gaan we met zijn drieën.’

Zonder verder wat te zeggen duwde Roderick zijn vriend George met twee handen in de rug naar de tent. Na een paar meter liep hij terug naar Jamiro. Vlak voordat hij naar binnen ging, keek George over zijn schouder achterom met een blik vol spijt. George liep automatisch rechtdoor en botste tegen de stoel die in de verre rechterhoek stond. Zijn ogen waren net iets te langzaam gewend aan het donker. Het viel hem op dat er een bepaalde geur hing, waarschijnlijk wierook. Hij had zijn vrienden er niet over gehoord; het deed hem aan Ambon denken waar hij niet zo lang geleden woonde met zijn vader en moeder. Hij voelde een steen in zijn maag nu hij aan zijn moeder dacht. Hij had nooit afscheid van haar kunnen nemen. Het laatste wat hij van haar had gezien, was haar opgebaarde lichaam, dat geduldig wachtte om verbrand te worden. Het deed hem pijn om daar weer aan terug te denken, en aan het verhaal van zijn vader over wat er was gebeurd. Zijn vader was wegenbouwkundig ingenieur. Zijn moeder werkte op het kantoor waar hij leiding gaf. Het bedrijf ontwierp nieuwe wegen en legde ze ook aan op het eiland. Op de feestelijke dag van een opening werd zijn fietsende moeder door een auto aangereden, verloor haar evenwicht en viel in een ravijn. De politie had later gezegd dat ze op slag dood moest zijn geweest. Ze was met haar hoofd tegen een rots aan gekomen. Er zat een scheur in haar schedel. Een paar maanden na de crematie waren ze naar Nederland gegaan. Zijn vader kon het niet meer aan in hetzelfde huis te wonen, waar hij zoveel gelukkige momenten had beleefd. George was heel verdrietig geweest over die beslissing. Hij moest al zijn familie, vriendjes en vriendinnetjes achterlaten. Welkenlang had hij gehuild. Vlak voordat hij naar de nieuwe school moest had hij aan zijn vader gevraagd of hij de achternaam van zijn moeder mocht gebruiken. Als herinnering aan haar en haar familie. Zijn vader had somber geknikt. Niet blij met de beslissing, maar wel begripvol. En zo kwam de nieuwe George Peninsula in aanraking met zijn nieuwe vrienden en niet George Jonésen. Het zou jaren duren voordat zijn vrienden wisten dat Peninsula eigenlijk de achternaam van zijn moeder was.

George schrok uit zijn gedachten op door een zachte zoemer. Hij keek op en zag een bijna onzichtbaar groen lampje branden. Hij had niet gemerkt dat de vorige klant was vertrokken. Zelda wordt ongeduldig, dacht hij. Met beide armen vooruit liep hij naar de glazen wand. Hij had geen zin om opnieuw tegen

iets 'onzichtbaars' aan te lopen. Alsof hij een toverformule had uitgesproken schoof een deel van de glazen wand opzij. Hij keek er verbaasd naar, maar liep gauw door toen hij de Madame zag zitten.

'Wakker?' vroeg ze een beetje pinnig.

'Sorry. Ik was verdwaald in mijn gedachten.'

'Je moeder, hè?'

George knikte automatisch. Hij was te veel op zoek naar de diepte van zijn gedachten om in de gaten te hebben dat de waarzegster ze spontaan had geraden. Later kon hij zich niet meer herinneren of hij het tegen haar had gezegd of dat ze het zelf ter sprake had gebracht.

'Ben je hier voor je moeder? Wil je weten wat er met haar is gebeurd?'

'Ja, nee. Ik weet wat er met haar is gebeurd. Ik wil graag weten of het goed met haar gaat.'

'Dan moet je eigenlijk bij een helderziende zijn.'

'Dat bent u toch?'

'Ja, maar mijn specialiteit ligt toch meer bij de levenden dan bij de doden. Heb je ooit gemerkt dat je moeder bij je was?'

'Ik weet het niet.'

'Een zuchtje wind, het flikkeren van licht of het sterke gevoel dat je niet alleen in de kamer bent.'

'Dat laatste.'

'Dan kan ik alleen zeggen dat ze op je past en dat het dus goed met haar gaat. Maar voor de details zul je toch echt naar een helderziende moeten. Wat wil je verder nog weten. Zal ik je toekomst voorspellen? Mijn glazen bol wil er wel zijn licht op laten schijnen.'

'Het enige wat ik wil weten is mijn kleine probleempje, mijn leugen, mijn geheim. Wordt dat ooit opgelost?'

'Dat zal wel moeten,' zei Zelda onverwacht fel. De bol ging gloeien. 'Dit jaar komt aan alle onzekerheid een eind. Je zult opgelucht zijn. Je vrienden verbaasd, maar ze accepteren je zoals je bent. Je gaat een lange reis maken, daarna is alles anders.'

George stond op. Hij had genoeg gehoord. Het gesprek kon worden beëindigd. Hij wilde de waarzegster een hand geven, maar ze schudde van nee. 'Geen handen, geen contact. Zo kan ik het beste spreken.'

George knikte naar Madame Zelda met een klein glimlachje en zocht naar de uitgang.

'Hoe was het?' Roderick leek het meest nieuwsgierig, hoewel Jamiro ook met

een vragende blik keek.

‘Ik ga een lange reis maken en het gaat goed met mijn moeder,’ vatte George zijn bezoek samen. Voor het gemak even achterwege latend dat Madame Zelda het ook over zijn geheim had gehad. Snel gooide hij het over een andere boeg. ‘Donker was het, hè? Mijn vader is ooit ook naar een waarzegster geweest en dat zag er heel anders uit.’

‘Mijn vader ook!’ riep Roderick enthousiast.

‘Kan je vader er zich wel wat van herinneren?’

‘Hij vertelde dat het in zijn studententijd was. Als geintje met wat vrienden waren ze naar binnen gegaan om te horen wie hun vrouw voor het leven zou worden. Maar het was hem tegengevallen. Hij kwam in een kleine kale ruimte met rechts van hem een houten wand met de tekst dat hij een bel moest afwachten en dan mocht doorlopen een smalle gang in met een deur. De zacht klinkende bel gaf hem het teken dat hij verder mocht. Aan het eind van de korte gang zat aan de linkerkant de waarzegster. Hij wist niet meer hoe ze heette. Ze vroeg hem om zijn hand op een klein tafelkleedje te leggen. Zijn hand trilde een beetje van de spanning en hij duwde de hand iets harder in het kleedje zodat ze het trillen niet zou zien. Het gesprek was teleurstellend. Hij heeft weleens tegen me gezegd, dat het leek alsof ze een uit het hoofd geleerde tekst aan het opzeggen was. Het klonk niet overtuigend en het verhaal was zeer kort. Voordat hij het wist stond hij weer buiten. Op het kleedje lagen allemaal munten, maar hij durfde niet te vragen waarom ze daar lagen. Later dacht hij dat het misschien was als mensen een vraag wilden stellen, dat ze daar extra voor moesten betalen.’

‘Weet hij nog wat de waarzegster heeft verteld?’ vroeg Jamiro nu.

‘Alleen de standaard dingen. Er is veel te zien in je hand, zei ze. Lang leven, gezondheid, mooie vrouw. Veel vriendinnen gehad. Weinig kwalen. Zoiets. Dan vond ik Zelda toch beter,’ voegde Roderick eraan toe. ‘Zij wist dingen die ik haar niet had verteld.’

‘Bij mij ook,’ zei Jamiro.

‘Kunnen jullie het je goed herinneren wat ze zei?’ George was razend benieuwd, zolang hij maar niet over zijn geheim hoefde te praten.

‘Ik wil het thuis eerst allemaal opschrijven. Ik heb het niet helemaal op een rijtje.’ Roderick vond zijn antwoord geen goede smoes, maar de anderen bleven niet aandringen.

‘Oké. Zo gauw we onze gedachten hebben verzameld, komen we erop terug.’ Jamiro glimlachte geheimzinnig, alsof hij wist dat de andere twee er niet over wilden praten. Hij had bijna alles al verklapt. Hij wilde zo snel mogelijk die af-

spraak met zijn huisarts. Wat Madame Zelda had gezegd bracht zijn beslissing in een stroomversnelling.